

Arrest

nr. 220 317 van 25 april 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 18 mei 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 mei 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 december 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 21 december 2018.

Gelet op de beschikking van 21 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. Verzoeker voert in het eerste en enige middel van zijn verzoekschrift aan: *“Schending van het artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht.”*

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 5 december 2018 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Het eerste en enige middel lijkt ongegrond.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) duidelijk is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt de bepaling van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet vermeld op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Er wordt uiteengezet dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat hij de procedures inzake gezinshereniging heeft misbruikt, waarbij wordt gewezen op zijn veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg wegens schijnhuwelijk, die bevestigd werd door het hof van beroep. Op grond van artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod op vier jaar bepaald omwille van het schijnhuwelijk van verzoeker. Tot slot wordt er gemotiveerd aangaande artikel 8 van het EVRM. Een schending van de formele motiveringsplicht lijkt dan ook niet te kunnen worden aangenomen. Waar verzoeker de motieven inhoudelijk bekritiseert, zal het middel verder worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat “(...) het belang van de immigratiecontrole (...)” een zeer vaag begrip is dat hem niet in staat stelt te begrijpen waarom hem een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd en waarom er niet voor een kortere duur werd gekozen. Op grond van de hierboven vermelde bepaling van artikel 74/11, § 1, derde lid, 2° van de Vreemdelingenwet werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd niet voor de duur van drie jaar maar voor de duur van vier jaar. De bestreden beslissing bevat, naast de verwijzing naar het belang van de immigratiecontrole, dat inderdaad een algemeen begrip is, echter ook nog specifieke motieven om de duur van het inreisverbod te motiveren. In de bestreden beslissing staat verder te lezen dat verzoeker de procedures inzake gezinshereniging heeft misbruikt, waarbij wordt gewezen op zijn veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg wegens schijnhuwelijk, een veroordeling die bevestigd werd door het hof van beroep. Verzoeker gaat niet in op deze motieven en weerlegt ze dan ook niet. Een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt aldus niet.

Verzoeker betoogt dat de redelijkheidsplicht wordt geschonden en de verwerende partij kan afzien van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen, maar het feit dat de verwerende partij inderdaad over deze mogelijkheid beschikt, maakt niet dat het opleggen van een inreisverbod, gelet op de gedane vaststellingen, een kennelijk onredelijke beslissing is. Verzoeker stelt dat er specifiek rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij hier al twaalf jaar woont met zijn echtgenote en twee kinderen die hier zijn opgegroeid en geïntegreerd. Hierover wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat ook zij geen recht op verblijf hebben en dat verzoeker niet kan voorhouden van hen te worden gescheiden, omdat zij allen illegaal in België verblijven en ook het grondgebied dienen te verlaten. Verzoekers vage en niet uitgewerkte betoog dat hij “(...) ontrukt (...)” wordt “(...) aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte (...)” volstaat niet om de afwegingen in de bestreden beslissing te weerleggen dat het loutere feit dat verzoeker banden heeft opgebouwd in België, niet valt onder de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM en dat gewone sociale relaties niet door deze bepaling worden beschermd.

Verzoeker stelt ten slotte nog dat de opheffing van het inreisverbod die in het land van oorsprong kan worden aangevraagd niet meer is dan een theoretische mogelijkheid en dat hij geen garantie heeft dat hij na een periode van vier jaar zal worden toegelaten op Belgisch grondgebied, maar hij kan niet dienstig bespiegelingen uiten over een procedure die hij nog dient op te starten”.

1.3. Verzoeker richt op 21 december 2018 een schrijven aan de Raad, waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-

2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 21 maart 2019 staat het volgende vermeld: *“De zaken 220 308 en 220 283 (volgnr. 30) worden samen opgeroepen en behandeld. De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikkingen die het voorwerp uitmaken van de verzoeken om te worden gehoord. De verzoekende partijen zetten hun verblijfshistoriek en de verschillende door hen doorlopen procedures uiteen en stellen dat zij willen volharden in een schending van artikel 8 van het EVRM. Daarbij moet in overweging worden genomen dat zij al lang in België verblijven, dat zij hier uitstekend geïntegreerd zijn en dat zij hier legaal verblijvende familieleden hebben, meer bepaald een zoon/broer en een kleindochter/nicht. Zij leggen stukken betreffende deze familieleden neer. De voorzitter wijst erop dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet werd aangevoerd in de verzoekschriften, maar dat zelfs indien dit verdragsartikel mee in ogenschouw zou moeten worden genomen is vereist dat er bijzondere banden van afhankelijkheid met de meerderjarige familieleden naar wie zij verwijzen moeten worden aangetoond, wat niet het geval is. De verzoekende partijen hebben hierbij geen verdere opmerkingen. De verwerende partij stelt dat de vereiste afhankelijkheid niet wordt aangetoond.”*

1.5. Waar hij ter terechtzitting aanvoert dat hij wil volharden in een schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker niet kan volharden in de schending van een bepaling die hij niet heeft opgeworpen in zijn verzoekschrift. De Raad herhaalt dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten. Er blijkt ook niet dat deze schending onmogelijk op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift kon worden opgeworpen, minstens toont verzoeker dit niet aan. In zoverre verzoeker met zijn betoog aangaande de schending van artikel 8 van het EVRM dieper in wil gaan op de vermelding van dit verdragsartikel in de beschikking, merkt de Raad op dat in de beschikking in de eerste plaats louter werd aangestipt dat er formeel werd gemotiveerd over artikel 8 van het EVRM, dit in het licht van de door verzoeker opgeworpen schending van de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Verder werd er in de beschikking, in antwoord op verzoekers opwerping dat er specifiek rekening dient te worden gehouden met het feit dat hij hier al twaalf jaar woont met zijn echtgenote en twee kinderen die hier zijn opgegroeid en geïntegreerd, op gewezen dat zij volgens de bestreden beslissing geen recht op verblijf hebben en dat verzoeker niet kan voorhouden van hen te worden gescheiden, omdat zij allen illegaal in België verblijven en ook het grondgebied dienen te verlaten. Verzoeker heeft dus niet verwezen naar zijn kleindochter in België. Ter terechtzitting verduidelijkt verzoeker dat een meerderjarige zoon thans over een bijlage 35 beschikt, maar dit houdt niet in dat deze op legale wijze in het Rijk verblijft. Het betrokken document bepaalt immers uitdrukkelijk: *“De betrokkene is niet toegelaten of gemachtigd tot verblijf, maar mag op het grondgebied van het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.”* Wat er ook van zij, verzoeker toont ook niet aan dat er sprake is van een familieband met zijn meerderjarige zoon/kleindochter die beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM. De Raad kan verder enkel opmerken dat verzoeker de inhoud van de beschikking voor het overige niet betwist, laat staan weerlegt.

1.6. Gelet op voorgaande brengt verzoeker geen elementen aan die ertoe leiden anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

Het eerste en enig middel is ongegrond

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng april tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA